

maets barste Paavirkning, i Stedet for Sygehus, hvor man har lige saa megen Mulighed for at blive syg som for at blive rask, i Stedet for alt dette har jeg banet Veien for sunde, luftige Boliger, etablerede paa en god og sund Grund, banet Veien for, at Soldaten kan blive anbragt paa saadan Maade, at han er i Stand til, naar han slaar sig sammen med sine Kammerater til felles Husholdning, at faae den tilstrækkelige Jøde for sin Lønning, har banet Veien for, at han kan komme under Kontrol saaledes, at han virkelig faar den Hvile, den Søvn, der er nødvendig, naar han skal forrette sin Tjeneste, medens man nu ikke kan sikkre sig mod, at han om Natten gaar ud paa Daarlighed. Jeg har sørget for et luftet Exercherhus, som vil spare mangen en Mand fra Lunge- og Brystbetændelser. Jeg har sørget for at give Soldaten god og forsvarlig Sygepleie i vel indrettede Sygehuse, og dernæst vil det Hele blive indrettet saaledes, at Soldaten virkelig kan blive vant til Orden og Disciplin, kan være under stadig Kontrol af sine Lærere, og det veed man jo fra enhver Skole — og Rekrutundervisningen er jo kun en Skoleundervisning —, at hvad det gælder om, er, at Eleverne ikke blot i Undervisningstiden, men ogsaa uden for den ere under deres Læreres Dine og Paavirkning. Jeg har endvidere sørget for, at Soldaten ogsaa er under Kontrol af sine Kammerater, og det maa huskes, at dette ogsaa i vor Tid har sin Betydning. De Herrer, der tale om det Demokratiske, maa ikke glemme, at netop det, at Lehnsgrævens Søn og Husmandens Søn sidde ved Siden af hinanden, ipse sammen, bo og leve sammen i alle Døgnet 24 Timer, har sin gavnlige Indflydelse paa alle Parter. Mine Herrer! det er det, som er udrettet ved Overenskomsterne, og jeg har ikke haft nogen Betænkelighed ved at afflutte dem. Jeg tilstaar, at jeg har haft god Hjælp ved deres Afslutning, og uden Hjælp af lykkelige Tilfælde vilde jeg heller ikke have kunnet gjøre det. Jeg skal villig indrømme, at jeg med saa megen Klogskab, som har været mig mulig, har benyttet de lykkelige Tilfælde, der ere komne mig tilhjælp; men jeg tør ogsaa sige, at jeg har benyttet dem med Loyaltitet til alle Sider. Jeg tror at burde udtale, at jeg er bleven hjulpen fra forskjellige Sider, og jeg skylder da særlig at udtale, at, naar det er lykkedes mig at faae disse Overenskomster saa godt istand, saa har det kun kunnet ske ved Hjælp af den indsigtfulde og nidkjære Maade, hvorpaa de Embedsmænd, som have handlet paa mine Begne og efter mine Ordre, ere gaaede frem. Men jeg vilde dog ikke have kunnet naae det Resultat, der er naaet, hvis jeg ikke hos alle de vedkommende Kommuneres Byraad havde mødt en højfindet Tænkemaade lige over for Soldaten, en Tænkemaade, for hvilken jeg anser det for min Pligt her paa dette Sted at udtale min Tak. Og denne Tak

anser jeg det for rigtigt fortrinsvis at rette til Aarhus By, thi Aarhus By har af eget Initiativ reist Sagen, af eget Initiativ sagt: Det er ikke forsvarligt at lade Soldaten have det, som han har det, og derfor ville vi rette det.

Mine Herrer! jeg er nu omtrent færdig. Jeg skal kun omtale selve Vædringsforslaget og de Bemærkninger, der ere gjorte dertil af Udvalgets Flertal. Jeg haaber, at det høie Thing vil se, at de Forsætninger, hvorfra Flertallets Forslag gaar ud, i Virkeligheden ikke ere tilstede. Jeg haaber, at de Herrer ville se, at naar der her stemmes om en Bevilling til Krigsministeren af 513 Rd. til Leie af Exercherhus og Depot, saa er der her virkelig ikke Tale om — eller i alt Fald ikke en Smule mere Tale derom, end der var for nogle Aar siden, da De voterede Exercherhuset i Viborg — at gjøre Noget, der kunde præjudicere Garnisonsloven. Jeg haaber, at de Herrer ville have set, at der i Virkeligheden ikke er nogen som helst Fare for de paagjældende Byer; thi — som jeg har udtalt for Dem —, de Bygninger, der kunde præjudicere noget, er der slet ikke Tale om i Odense og Nyborg at faae opførte i den nærmeste Fremtid, saa at altsaa Herloven og Garnisonsloven gjerne kunne komme for 100 Gange, om De ville, forinden disse Bygninger ere reiste. Jeg forstaar, at det er de Flertal ifølge sit Standpunkt har maattet anse det rigtigt at tage den Reservation, som det har taget; det kan jeg forstaa, men jeg kan ikke se andet end, at, naar Flertallet, som jeg haaber, erkjender, at lige over for Enkeltighederne, hvor Trang er tilstede, vil man ved 3die Behandling give mig det paagjældende Beløb, naar man først ved 2den Behandling ved Regtelsen har fastslaaet sit Standpunkt, saa er det efter mine nu fremkomne Udtalelser en i Virkeligheden overflødig Form, og jeg vil meget bede Thinget om, at give mig disse 513 Rd. allerede idag, allerede ved 2den Behandling. Jeg beder Dem derom. Jeg ventter endog, at den erede Ordfører for Flertallet, naar han har taget sin forpudne Reservation, og naar han af mine Yttringer har hørt, at der Intet er præjudiceret, og Intet vil blive præjudiceret med Hensyn til Garnisonsloven — jeg ventter, at den erede Ordfører lige over for mit Forslag da vil vise det Højsind, at han vil sige: Nu frasalder jeg Modstanden mod det. Og jeg skal sige Dem, mine Herrer!, hvorfor jeg ventter dette, og hvorfor jeg ventter, at det høie Thing vil give mig idag den Bevilling, jeg beder om. Jeg ventter det, mine Herrer! fordi jeg, som jeg har sagt Dem, er mig bevidst, at jeg har ikke gjort Andet, end hvad der er lovligt og loyalt. Jeg er mig bevidst, at jeg har været ledet af saadanne Motiver, som De kun kunne være tjente med, at en Krigsminister følger. Jeg veed, at jeg har taget alle Hensyn til Staten og Kommunerne. Jeg veed, at jeg har støet